

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: ... inden valgkampen begynder

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1971

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

... inden valgkampen begynder

...inden valgkampen begynder

Folketingsgruppens formand, folketingsmand Ib Stetters
tale ved Det konservative folkepartis repræsentantskabs-
møde på Christiansborg lørdag den 24. april 1971.

Det konservative folkeparti har nu haft regeringsansvar i snart 3½ år, og vi har bevist, at vi er et regeringsdueligt parti. Vi har vist, at vi har evne og vilje til at gennemføre nødvendige reformer.

Vi har været ude for megen kritik, fordi resultaterne af vor indsats ikke viser sig omgående. Der skal tid til. Derfor er det væsentligt, at regeringsperioden ikke bliver en isoleret epoke, således som vi oplevede det fra 1950 til 53. Dengang lykkedes det ikke at komme igen. Dengang måtte vi overlade til andre at indhøste resultaterne af den gennemførte lovgivning og politik. Det må ikke gentage sig, og derfor skal alle vore kræfter og alt vort talent sættes ind på at vinde den kommende valgkamp, således at det nuværende regeringssamarbejde kan fortsættes.

Der er mange tegn på, at valgkampen vil blive hård og uforsonlig. Vore politiske modstandere har flere gange givet varsel herom, og de skal vide, vi er forberedte. Det konservative folkeparti har sammen med vore regeringspartnere gennemført en ansvarlig politik, men hvad står Socialdemokratiet for? Hvordan er f. eks. partiets holdning til den økonomiske politik? Det har ingen holdning. Partiet har stedse krævet større statslige udgifter på en lang række felter og har samtidig flere gange undladt at tage medansvar for statens indtægter, såvel indenfor skatte- som afgiftsområdet. Jeg går ud fra, at man langt ind i Socialdemokratiet er fuldstændig klar over, at det ville være en ansvarsløs politik, som – hvis den blev gennemført – ville føre til en økonomisk katastrofe.

Den svage bedring af dansk økonomi, som vi har konstateret på en række felter, har det store oppositionsparti hverken lod eller del i. Tværtimod. Partiet har konsekvent modarbejdet vore anstrengelser for at opnå balance i økonomien. Vi er parate til at sammenligne vor indsats med vore politiske modstanderes.

Vi behøver ikke dukke hovedet

Vi har i den forløbne regeringsperiode været ude for kritik og protester, og det er en naturlig følge af, at et regeringsparti er med til at træffe mange upopulære, men nødvendige beslutninger. Men det ser for mig ud, som om vi i det hele taget gennemlever en periode, hvor kritik og protester er blevet en modesag, på trods af den kendsgerning, at aldrig nogensinde før har så mange levet så rigeligt og så komfortabelt som netop i disse år.

Det er rigtigt, at ikke alt er lykkedes. Det er rigtigt, at skattefrit år, overgang til kildeskat og kommunalreform tilsammen har bevirket, at den økonomiske stramning er gået langsommere, end regeringen havde ønsket.

Men vi behøver bestemt ikke at dukke hovedet. Der er i dag beskæftiget 25.000 flere i industrien end før regeringsskiftet. Industriens investeringer, der faldt hvert år fra 1965 til 1968, steg med 33 % i 1969 og med yderligere 10 % i 1970. Stigningen i eksporten var for de tre sidste år under socialdemokratisk styre ialt tre milliarder kroner. I de tre første år under denne regering er eksporten steget med 7,5 milliarder.

Det er importen, der er fulgt for godt med, fordi det varede 2-3 år, før vi fik hold på forbrugsstigningerne. Hvordan var det ikke gået, hvis Socialdemokratiets politik var ført ud i livet?

Organisationerne og helheden

Vi lever i et gennemorganiseret samfund, og det forekommer mig, at snart sagt enhver organisation, stor eller lille, fremfører sin uforgribelige mening om alt mellem himmel

og jord. Det er de velkommen til, for det ligger i sagens natur, at mange af dem kun har eksistensberettigelse, såfremt de kan skaffe sig ørenlyd og plads i offentlighedens bevidsthed.

Vi kan ikke undvære organisationerne, men vi skal betænke, at de ikke altid føler ansvar for helheden, men i almindelighed kun for deres medlemmers interesser. Regering og Folketing derimod træffer beslutningerne ud fra en helhedsbetragtning og må ikke lade sig påvirke ensidigt af de krav eller den kritik, der fremsættes. Regeringen har alene det fulde ansvar for samfundsudviklingen, og det kan derfor vise sig nødvendigt at begrænse organisationernes og andre sammenslutningers magt og indflydelse, såfremt de pågældende modvirker lovgivningsmagtens hensigter på vigtige områder. Et moderne industrisamfund er så kompliceret og fintmærkende, at det ikke er forsvarligt at overlade alle centrale beslutninger alene til de pågældendes egen afgørelse, men beslutningsprocessen bør gennemføres i et samarbejde med de egentlig ansvarlige.

Indkomstpolitikken

Med hensyn til regeringens indkomstpolitik var formen fra vor side lagt som et tilbud om samarbejde, men i fuld respekt for parternes ret til at forhandle sig til et resultat. Hvad blev så udfaldet? Vi kender facit for statens forhandlinger med dens egne medarbejdere. Indkomstrammen er overholdt. Vi ved, at det samme vil blive tilfældet med regeringens forhandlinger med pensionisterne, men hvordan bliver det endelige resultat på det private arbejdsmarked.

LO's repræsentanter har betegnet overenskomsten som alle tiders bedste, og oppositionen har hånet os for, at vor indkomstpolitik er brudt sammen. Det er naturligvis bittert, idet regering og regeringspartier har gjort sig de største anstrengelser for at komme ud af den gamle kendte skure, nemlig den at produktionen stiger med 3-6% om året, men løn og indkomster med 12-14%, således at ingen til slut har opnået noget som helst, fordi

de større indkomster ædes op af højere priser og omkostninger.

Det er for tidligt at fælde den endelige dom over vor indkomstpolitik.

Samtidigheden i de offentlige og private overenskomster gav til resultat, at det offentliges lønproblemer løstes uden andre generelle forhøjelser end efterslæbet, fordi der ikke var generelle tillæg på det private arbejdsmarked. Samtidigheden medførte også, at den ændrede dyrtidsregulering hos det offentlige smittede af på det private arbejdsmarked.

Regeringen havde tilbudt at medvirke til at løse problemerne om lavt- og ligeløn ad lovgivningsvejen. Det ønskede parterne ikke. De gav selv stigningen til de lavtlønnede og kvinderne men afstod til gengæld fra generelle lønforhøjelser. Jeg mener, alle kan være enige i, at man koncentrerede lønforbedringerne om de svagest stillede, men det er indlysende, at oplever vi en normal lønafsmitning opefter, så vil de dårligst stillede ikke have opnået det mindste, og i så fald har vore indkomstpolitiske bestræbelser på det område været forgæves.

Bremse på lønglidningen

Derfor har vi da også i den nye prislov gennemført indgreb overfor lønglidning, eller rettere sagt, gennemført regler for, at ikke enhver lønforbedring kan væltes over på priserne.

Jeg begriber ikke, at Socialdemokratiet kan holde til at modarbejde denne politik og forsøge at skabe tvivl og usikkerhed omkring det rigtige i vore hensigter og vore midler. Vi påstår ikke at have fundet den endelige og skråsikre løsning, men vi har taget nogle betydningsfulde skridt fremad, og debatten om disse spørgsmål skal derfor fortsætte, forhåbentlig med det store oppositionspartis aktive og positive medvirken. Men foreløbig er der ført bevis for, at der kan føres indkomstpolitik uden Socialdemokratiet, og det er urimeligt, hvis denne politik nu modarbejdes af nogen i samfundet.

Erhvervslivets organisationer har protesteret højlydt

mod den nye prislov, som afløser prisstoppet, og som i forhold til det absolutte prisstop er en klar lettelse.

Det er i orden, at erhvervslivet gør indsigelse, men det synes mig, som om man fuldstændig overser, at virksomhederne selv må være de interesserede i at holde omkostningerne nede og undgå det evige kapløb mellem priser, lønninger og omkostninger. Det er først og fremmest pris- og omkostningsstigninger, der rider virksomhederne som en mare, og selv om udviklingen ikke er solidt cementeret, så har vi sat en bremse på det hidtil mest ukontrollable indkomstforløb, nemlig lønglidningen. Vi har stemt for denne politik, fordi vi har tillid til den, og fordi det er i de enkelte familiers, i virksomhedernes, i byggeriets, i det offentlige, kort sagt i hele samfundets interesse at stræbe efter størst mulig prisstabilitet.

Jeg kan pege på mange andre resultater, som naturligt vil indgå i valgkampen, hvornår valget end kommer, og jeg kan henvise til pjecen »117 resultater«, som er en fortrinlig opslagsbog, men vi ved af erfaring, at i valgkampen samler interessen sig først og fremmest om partiernes stilling til aktuelle problemer og til fremtidens.

Hvorfor strides om kagen, før den er bagt...

Jeg har omtalt et af de væsentlige emner, nemlig prisstabiliteten, og i forbindelse hermed er det naturligt at skitsere rammerne for en erhvervspolitik. I modsætning til de socialistiske partier, som øjensynligt regner produktion og erhvervsliv for noget sekundært, betragter Det konservative folkeparti de pågældende områder som basis for alle yderligere fremskridt. Det er helt enkelt nødvendigt med en større produktion og større eksport, hvis velstandsstigningen skal fortsætte. Vi taler meget om, hvordan de forskellige statslige opgaver skal prioriteres, men vi taler for lidt om, at erhvervslivets vilkår for helhedens skyld skal prioriteres højest. Vi spekulerer meget på, hvordan produktionsresultatet skal fordeles, vi spekulerer mindre på, hvordan vi forøger det samme produktionsresultat.

Her er brug for et sporskifte. Der er ingen fremtid i at strides om kagen, før den er bagt. Vi er indstillet på at føre initiativet med forskningsfonden videre med et produktivt samarbejde mellem samfundet og erhvervslivet, men med respekt for det private initiativ. De kommende år kalder på mange ideer om kapitalforsyning, om offentlige udviklingsprojekter til det private erhvervsliv, om udbredelse af aktietanken og af planerne om individuelt medarbejderskab. Vi har gennemført nogle af vore tanker på disse områder, bl. a. medarbejderaktierne og en begyndende støtte til forskning og udviklingen. Men der er mange konkrete ting tilbage, som vi vil arbejde for i de kommende år.

Urimelig nedvurdering af det private erhvervsliv

Også arbejdsmarkedspolitikken må have en oppudsning. Hovedlinien må være, at folk, der ikke er i arbejde, er under uddannelse til nye opgaver. Arbejdsløshed bør blive et forældet begreb – også for de udsatte ældre medarbejdergrupper. Dem har vi lagt planer frem for – både for det private og det offentlige arbejdsmarked.

Det er ikke en politisk opgave at klare eventuelle vanskeligheder for den enkelte virksomhed, men det er vort ansvar at skabe rammerne for den bedst mulige erhvervsudvikling, baseret på princippet om den frie konkurrence.

Det er også vort ansvar at menneskeliggøre forholdene i det private erhvervsliv, således at det bliver attraktivt at vælge en livsgerning i dette afsnit af samfundet. Alt for mange unge og ældre dygtige mennesker viger tilbage på grund af den helt urimelige nedvurdering, som finder sted og har fundet sted i de sidste mange år. Dygtige virksomhedsledere er lige så uundværlige som dygtige medarbejdere for at øge produktion og effektivitet, og jeg betragter det som en naturlig opgave for os at højne respekten for indsatsen i det private erhvervsliv.

Det er endvidere et politisk ansvar, at der er tilstrækkelige kreditmidler til rådighed for de private, produktive erhverv. Som led i regeringens hårde økonomiske politik

har det været nødvendigt gennem en lang periode at holde en høj rente og at støtte Nationalbankens ønske om et kreditloft for de private pengeinstitutter for at begrænse den alt for kraftige aktivitet. Bedringen er nu på vej, og vi har som bekendt kunnet sænke renten to gange.

Alligevel er kapitalen stadig begrænset, og der skal derfor føres en bevidst udlånspolitik, således at de private, produktive virksomheder ikke mangler anlægs- eller driftskapital. Vi har anvist vejen ved gennem ændringer i adgangen til realkredit at give fortrinsret til långivning efter projektets karakter og ikke efter almindelig bankmæssig sikkerhed. Vi mener, at kapitalmarkedet bedst styres og ledes gennem det nuværende omfattende udlånssystem, men vi mener også, at det er nødvendigt at kanalisere mest muligt kapital over i de private, produktive, ekspanderende erhverv, og vi er overbevist om, at fremtiden vil vise, at dette kan gennemføres uden politisk indgriben.

Et slagord har fået indhold

Det er en kendsgerning, at regeringen har haft mod og mandshjerte til at skabe grundlag for en mere ensartet geografisk erhvervsudvikling.

Den tidligere regering havde et slagord, nemlig egnsudvikling, men ingen realistisk politik. Vi har givet begrebet indhold og fjernet en del af den håbløshed, som herskede i mange landsdele, fordi man stod magtesløse overfor koncentrationen omkring hovedstaden, der også kæmpede med problemer netop skabt af denne koncentration.

Vi må fortsætte den indledte politik med at skabe gunstige vilkår for udflytning af industrier og statsinstitutioner, og arbejde videre med en udligning af skævheden i de kommunale skatteprocenter.

Et andet vigtigt element i bestræbelserne for at skabe nogenlunde ensartede levevilkår landet over er en hensigtsmæssig udbygning af uddannelsesmulighederne. På universitetsområdet har vi fastsat placeringen af kommende centre, men mange problemer står tilbage. I øje-

blikket administrerer f. eks. hver enkelt af de højere læreanstalter på egen hånd. Det er nødvendigt at centralisere denne administration, ligesom vi har ønsker om ændringer både hvad angår tilgangen af studerende og studiernes længde.

Ved udbygning af undervisningssystemet lægger vi vægt på de erhvervsmæssige uddannelser. Vi mener f. eks., at mesterlæren skal moderniseres. Der er meget positivt i denne form, og en del er blevet tilpasset i årenes løb, men den skal forbedres yderligere, for ellers mister de unge interessen for at gå denne vej.

Ungdommens Uddannelsesfond bør tage mere hensyn til de nævnte erhvervsmæssige uddannelser. Tanken om en almen uddannelsesløn må vi afvise alene af økonomiske grunde. Jo mere vi kan lægge vægten over på lån, desto bedre kan vi fremme Det konservative folkepartis ønske om, at forældreindtægten ikke bør spille nogen rolle. Som det er nu, er det vanskeligt for de indtægtsgrupper, der kommer i klemme. De ligger for højt til at få rimelig støtte, og skatten tager for meget, til at de selv kan klare finansieringen af deres børns studier. Målet må være, at studierne for unge over 18 år som hovedregel finansieres gennem lån.

Privat radio og TV

Et af de emner, som helt sikkert vil blive inddraget i debatten, er forholdene omkring Danmarks Radio. Det er en kendsgerning, at mange lyttere og seere danner deres meninger på grundlag af det, de hører og ser, og medierne får derfor en afgørende rolle for befolkningens stilling til livets og hverdagens problemer. Det er derfor ikke ligegyldigt, hvordan Radio og TV administreres, og hvilke udsendelser, og hvilke meninger, der lægges vægt på.

Det er et løbende diskussionsemne, om medarbejderne skal kunne præge udsendelserne ensidigt efter deres egen opfattelse. Den diskussion kan ikke føre over i en diskussion om censur, for det ønsker ingen.

Det er vor politik, at der fra lovgivningsmagtens side må stilles helt anderledes klare regler op for ansvaret for de forskellige udsendelser og for, at folk kan komme med

indsigelser og berigtigelser. Der må være pligt til arkivering, pligt til udlevering af, hvad der er sagt, og faste udsendelser, hvor folk kan gøre indsigelser og komme med rettelser.

Men vigtigst af alt er det at bryde monopolet. Hvordan ville det ikke have set ud, hvis vi kun havde haft ét statskontrolleret dagblad, hvor ledelsen uden konkurrence bestemte tendensen, kvaliteten og meningene. For ikke at tale om administrationen.

Når vi får råd til et program 2 i TV, må det placeres i et absolut privat selskab, eventuelt finansieres gennem reklamer. Noget tilsvarende må gælde for i hvert fald ét af Radioens programmer. Jeg ser ingen andre realistiske udveje for at imødekomme de mange protester mod de udsendelser, som virker provokerende.

Utilfredsstillende beredskab kan ikke tolereres

Vi må konstatere med beklagelse, at forsvarets forhold nu er genstand for strid mellem de 4 gamle partier, som hidtil har stået sammen om forsvarsordningen.

Der må ikke herske tvivl om Danmarks sikkerhedspolitik. Der er intet alternativ til NATO. Da denne politik i virkeligheden fastsætter ret snævre rammer for, hvordan vi skal løse vor forsvarsmæssige opgave i samarbejde med andre lande, bør der også være enighed om forsvaret. De 3 regeringspartier har selv måttet trække det tunge læs og har ikke fået hjælp fra Socialdemokratiet. Vi har imidlertid selv kunnet gennemføre en modernisering og effektivisering af forsvarets struktur, og det er herved lykkedes at skabe plads for en stærk forøgelse af de årlige bevillinger til forsvarets materiel. Hvis denne forøgelse – mere end en fordobling – ikke havde fundet sted i de sidste år, ville dansk forsvar i dag have været i en næsten katastrofal situation.

Det er mit håb, at der igen kan skabes enighed om forsvaret, men Socialdemokratiets forslag fremsat i Folketinget har ikke forbedret udsigten. Vi kan ikke tolerere

en ordning, der hviler på et utilfredsstillende beredskab. Socialdemokratiet må acceptere, at dansk forsvar skal virke fredsbevarende, og at beredskabet skal være af en sådan art, at det kan være effektivt, indtil der kan komme hjælp fra NATO. Ændringer, der ikke tager hensyn til disse kendsgerninger, kan ikke gennemføres med vore stemmer.

Fællesmarkedet - og valgkampen

Vi er mange i Det konservative folkeparti, der gerne havde set det nordiske samarbejde manifesteret stærkere i praksis. Nordisk Råds 19. session viste imidlertid med al klarhed, at yderligere danske initiativer ikke kan finde tilslutning i alle de nordiske lande. Det betyder heldigvis ikke, at bestræbelserne er standset. Etableringen af det nordiske ministerråd vil givet styrke vore muligheder for trods alt at udbygge samarbejdet.

Vi afventer nu resultatet af forhandlingerne i Bruxelles. Der er uden tvivl mange, der nærer bekymring over, hvor alt dette skal føre hen, og det er yderst rimeligt og forståeligt. Men jeg er også overbevist om, at vi ikke har noget valg, hvis England vælger at tilslutte sig De Seks. Det har Folketingets 4 største partier bekræftet gang på gang, forudsat at de øvrige nordiske lande finder en løsning på deres samarbejdsproblemer, bl. a. således at vi undgår at skabe nye toldskranker i Norden.

Vi må forbedre os på, at markedsudviklingen kan komme til at gå stærkt. Storbritannien afslutter måske sine forhandlinger i løbet af nogle få måneder, og ender de positivt, får vi meget travlt. I så fald bliver det et naturligt spørgsmål i valgkampen, og Det konservative folkeparti skal da kunne argumentere for, at Danmark går ind i det store europæiske samarbejde. Et sådant skridt kan ikke tages uden bred folkelig opbakning, og der forestår derfor et meget omfattende arbejde med oplysning og orientering. Vi kan i dag ikke med sikkerhed forudsige udviklingen i markedsforhandlingerne, men vi skal være forberedt på alle eventualiteter.

Mange forbedringer siden valget

Det er givet, at mange andre spørgsmål vil blive inddraget i valgkampen, og vor efterfølgende debat vil åbne mulighed for at komme ind på flere af disse emner. Jeg vil til slut opfordre til, at vi nu rydder al sur og negativ kritik af bordet og bruger alle vore kræfter og evner til konstruktiv kritik og indsats. Det er simpelthen nødvendigt for at vinde valget.

Vi har Norge som eksempel på, hvordan det borgerlige samarbejde ikke må udvikle sig. Der kunne de borgerlige partier som bekendt ikke enes og måtte derfor se regeringsansvaret glide sig af hænde, og i dag er de tilbage i den gamle situation og er i gang med at skabe et nyt grundlag for deres samarbejde, som er det eneste alternativ til en arbejderpartiregering.

Vort nuværende 3-parti-regeringssamarbejde er helt afgjort også vor naturlige mulighed for ansvar og indflydelse, og denne chance skal ikke sættes over styr. Vi skal selvfølgelig bevare den indflydelse, som vi har kæmpet så hårdt for at få.

Vi har fået mange nødvendige forbedringer igennem i det danske samfund.

Erhvervslivets muligheder er styrket gennem nye afskrivningsregler.

Vort gamle forslag om bloktilskud til afløsning af refusioner til kommunerne ligger på Folketingets bord.

Rationaliseringen er sat i gang.

Grundlaget for forureningsbekæmpelsen, som den tidligere regering helt havde ladet ligge, er ved at være klar.

Forsvaret har fået en strukturændring, som man nu interesserer sig for i andre lande.

Investeringer, eksport, boligbyggeri og beskæftigelse er sat i vejret.

Vi har fået langt mere hold på statens udgifter, egnsudviklingen og den offentlige administration.

Men opgaverne er ikke fuldført. Det giver vi Dem ret i. På alle de områder, jeg her har nævnt, er det nødvendigt at gøre en indsats ét eller flere år endnu for at se det endelige resultat. Skulle vi overlade det til andre? Jeg skal blot nævne ét eksempel. Perspektivplanlægningen. Takket være denne regering, takket være et arbejde, der

varede og måtte vare flere år, kan vi nu få bekræftet, at den største opgave i de kommende år bliver at skabe virkeplads og arbejdskraft til et produktivt erhvervsliv og føre yderst omhyggeligt regnskab med de ressourcer, som det offentlige naturligvis må anvende i et moderne samfund. Et samfund, hvor vi ønsker at videreføre vort arbejde på at skabe bedre milieu, bedre uddannelse, bedre forhold for de svagest stillede. Men vi vil gøre det i bevidstheden om, at der skal være plads for produktion og omsætning.

Denne opgave er først og fremmest en opgave for Det konservative folkeparti. Vi har planer for det moderne samfund og forståelse for erhvervslivets betydning og dets medarbejders trivsel. Skulle vi overlade denne opgave til Socialdemokratiet? Nej, vi skal naturligvis sigte på at løse den selv i samarbejde med de partier, som vi allerede i en langt periode har samarbejdet med om løsningen af store og små problemer i det danske samfund.

Det konservative
folkeparti

Nyropsgade 19, 1602 København V
Tlf. (01) 15 66 03

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk